

ЧЕКАЮЧИ

Я знов у Швейцарії, у високогірній відлюдній долині – не тій, де котедж Меркурії, а неподалік від неї, туди півдня пішки.

Я вже кілька тижнів тут і пару разів вертався у Меркурію до долини. Першого разу пройшов власними слідами, шукаючи той потічок, біля якого загубив Феїрборн – магічний ніж, викрадений мною у Ловців. Потічок я знайшов досить легко й майже відразу побачив кров і жовті плями на землі. А от Феїрборна там не було. Я обшукав потічок і все довкола того заплямленого місця: зазірав у кущі й під каміння. Це вже ставало сміховинним... тобто шукати під камінням! Мусив зупинити себе після дводенних пошуків. Я вже почав сумніватися, чи взагалі володів Феїрборном. А може, з ним утік якийсь звір? Може, він зник магічним чином? Все це почало мене мучити. Відтоді я вже його там не шукав.

Тепер я чекаю ось тут, у цій іншій долині, біля печери. Ми з Габріелем домовилися про це, а отже я так і роблю: чекаю Габріеля. Одного дня він привів мене сюди й залишив у печері свою бляшанку з листами – любовними листами його батьків, його єдиним скарбом. Бляшанка ця тепер у моєму наплічнику. А я – ось тут. І кажу сам собі, що в нас принаймні є план. А це вже добре.

Хоч планом це важко назвати. «Якщо все піде погано, зачекай біля печери».

І все таки пішло погано – ще й як погано.

Я й не думав, що нам буде потрібний план. Ніколи не припускав, що все піде аж так погано, хіба що я помру. Та я живий. Мені сімнадцять, і я повноцінний чаклун, який отримав три дари. Але я не певний, чи ще хтось залишився живий. Роза... Роза вже мертва... у цьому я переконаний; її вбили Ловці. Анналіза спить подібним на смерть сном у полоні в Меркурії, і я знаю, що їй не можна довго залишатися в такому стані, бо з подібного на смерть цей сон перетвориться на справжню смерть. А від Габріеля так і немає жодної вістки, хоч після викрадення Феїрборна минули вже тижні – чотири тижні й чотири дні. Якби він уцілів, то вже був би тут, але якщо Габріеля ввіймали Ловці, вони його закатували і...

Але про це я навіть думати не хочу. Поки я тут чекаю, це стало моїм правилом: не думати про негативні речі; зосередитись на позитиві. Біда лише в тому, що мені немає більше чим зайнятися, тільки чекати й думати. Тому щодня я примушую себе концентруватися на позитивних думках і переконую себе щоразу, що Габріель повернеться. Переконую себе, що це досі можливо. Він може повернутися. Треба тільки відганяти негативні думки.

Отже, гаразд, позитивне мислення, ще раз...

Насамперед помічати все довкола. Скрізь є позитив, і я зауважую той же позитив кожнісінького клятого позитивного дня.

Дерева. Це позитив. Більшість дерев високі, доволі прямі і товстезні, хоч деякі лежать на землі, вкриті мохом. Здебільшого дерева тут мають хвою, а не листя, і міняються відтінками від темно- до ясно-зеленого, залежно від освітлення й віку. Я вже так добре вивчив їх усіх, що бачу навіть із заплющеними